

Santuari de la Gleva / Fotolocal / Oriol Molas i Mare de Déu de la Gleva

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Mare de Déu de la Gleva, patrona de la plana de Vic

El relat popular parla que una pastoreta del mas Codines va trobar la imatge de la Mare de Déu mentre pasturava el bestiar al puig del Terrer, quan un dels bous va bramular i va furgar en un determinat indret. Allà hi havia la imatge, protegida per dues columnes de terracota que aguantaven una gleva de tapàs, que dona nom a la Verge.

La imatge primitiva se suposa que era romànica, amb Maria asseguda i l'infant als genolls. Més tard, en el segle XIII, va ser substituïda per una imatge de formes més refinades, la qual va ser destrossada en 1936 i refeta en 1940 per l'escultor Camps Arnau.

Després de la seva trobada miraculosa, la imat-

ge va ser portada a la parròquia de Sant Hipòlit, d'on desaparegué miraculosament i tornà al lloc on havia estat trobada. Això va ser interpretat com la voluntat de la Mare de Déu de romandre al puig del Terrer. Per aquesta raó, en 1280 es va decidir construir un oratori en aquell punt exacte. En 1327 començaren les obres del que acabaria essent un gran santuari. Sota el presbiteri hi havia la capella fonda o cripta, anomenada popularment «la cova», que coincidia amb el lloc on la tradició diu que va ser trobada la santa imatge. A partir de 1766 es va construir l'actual santuari. Fou coronada canònicament l'any 1923. La seva festa se celebra el 8 de setembre.

Diumenge VI de Pasqua | Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols (15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia juntament amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingiren com a dirigents en la comunitat dels germans [...].

Salm responsorial (Salm 66)

Que us lloïn totes les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (21,10-14. 22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt d'una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta amb

dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent.

La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers amb l'Anyell, és el seu santuari.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

2

full

Record, comprensió i unitat | Mn. Marc Majà Guiu

L'evangeli d'avui recull fragments del discurs de Jesús en l'Últim Sopar. Durant la Setmana Santa vam escoltar ja alguns d'aquests fragments, amb la mirada posada en la passió i mort del Senyor. Aquests dies de Pasqua, en canvi, llegim el discurs de comiat de Jesús amb la finalitat de descobrir-hi tot allò que, d'alguna manera, es fa realitat amb la seva resurrecció. Fixem-nos en dos elements que es desprenen d'aquestes paraules.

El primer: «El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.» Amb això Jesús anuncia l'enviament de l'Esperit Sant, com Aquell que tindrà la missió de recordar i de fer entendre les seves paraules. Davant el risc d'oblidar les paraules del Mestre o davant les dificultats per a com-

prendre autènticament el seu ensenyament, l'Esperit Sant sortirà en ajuda de la comunitat creient tot fent-li recordar i comprendre el missatge i la persona de Jesús.

El segon element el trobem més endavant, quan Jesús prega al Pare tot dient: «Que jo estigui en ells i vós en mi, que siguin plenament u.» Jesús entén la unitat de la comunitat creient com una imatge, una conseqüència, de la unitat entre ell i el Pare. Per això, en la mesura en què el creient s'uneix a Déu, en la mesura en què l'Esperit Sant li farà recordar i comprendre les paraules de Jesús, s'unirà també a la resta de germans.

Fem nostres aquestes paraules del Mestre, guardem-les, i unim-nos a tota l'Església que aquests dies es prepara i demana especialment la vinguda de l'Esperit Sant.

En la Pasqua del Malalt | Romà Casanova, bisbe de Vic

Deixo emergir algunes citacions del missatge del papa Benet XVI per a la Jornada Mundial del Malalt, amb el desig que a tots nosaltres —malalts, agents sanitaris, membres del serveis religiosos als hospitals i residències, grups de visitadors de malalts, sacerdots, diaques, cristians— ens facin viure el moment de gràcia que estem vivint. L'Any de la Fe constitueix una ocasió propícia per a intensificar la diaconia de la caritat en les nostres comunitats eclesials, per a ser cada un de nosaltres un bon samarità de l'altre que està al nostre costat.

- La Jornada del Malalts és «un moment de forta oració, participació i oferiment del sofriment pel bé de l'Església, com també d'invitació a tots perquè reconeguim en el rostre del germà malalt el sant rostre de Crist que, sofrint, morint i ressuscitant, realitza la salvació de la humanitat» (Joan Pau II).

- Els malalts «sou els germans de Crist pacient, i amb ell, si voleu, salveu el món. Vet aquí la ciència cristiana del dolor, l'única que dóna la pau. Sapiguen que no esteu sols, ni separats, ni abandonats, ni inútils: sou els cridats per Crist, la seva i transparent imatge» (Missatge del Concili Vaticà II als malalts).

- «El que guareix l'home no és esquivar el sofriment i fugir del dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, madurar-hi i trobar-hi un sentit mitjançant

la unió amb Crist, que ha sofert amb amor infinit» (Benet XVI, *Spe salvi*).

- La beata Teresa de Calcuta començava sempre el seu dia trobant Jesús en l'Eucaristia, anant després pels carrers amb el rosari a la mà, a fi de trobar i servir el Senyor present en els qui sofreixen, especialment en els qui no són volguts, ni estimats, ni atesos.

- En l'evangeli destaca la figura de la benaurada Verge Maria, que va seguir el seu Fill sofrent fins al suprem sacrifici al Gòlgota. No va perdre mai l'esperança en la victòria de Déu sobre el mal, el dolor i la mort, i va saber acollir en la mateixa abraçada de fe i d'amor el Fill de Déu nascut a la cova de Betlem i mort a la creu. La seva ferma confiança en la potència divina es va veure il·luminada per la resurrecció de Crist, que ofereix esperança a qui es troba en el sofriment i renova la certesa de la proximitat i el consol del Senyor.

- Una paraula de profund reconeixement i d'ànim a les institucions sanitàries catòliques i a la mateixa societat civil, a les diòcesis, les comunitats cristianes, les associacions d'agents sanitaris i de voluntaris. Que en tots creixi la consciència que «en l'acceptació amorosa i generosa de tota vida humana, sobretot si és dèbil o malalta, l'Església viu avui un moment fonamental de la seva missió» (Joan Pau II).

Agenda litúrgica de la setmana

5 □ Diumenge VI de Pasqua / Cicle

C. Sant Teodor, bisbe (602-690).

Lectures: Fets 15,1-2.22-29 / Salm 66 / Apocalipsi 21,10-14.22-23 / Joan 14,23-29

Litúrgia de les hores: Setmana II

6 □ Dilluns. Sant Joan «ante portam latinam» († s. I). Sant Domènec Savio (1842-1857).

Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a

7 □ Dimarts. Santa Gisela, màrtir (?). Sant August, màrtir (?).

Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11

8 □ Dimecres. Santa Maria, mitjantcera de totes les gràcies. Sant Víctor (†303).

Lectures: Fets 17,15.22 - 18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

9 □ Dijous. La Mare de Déu dels Desemparats. Sant Alger, bisbe (?).

Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

10 □ Divendres. Sant Joan d'Àvila, prevere (1499-1569).

Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 /

Joan 16,20-23a

11 □ Dissabte. Sant Eudald, màrtir (405-452). Sant Anastasi, màrtir (s. III).

Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28

12 □ Diumenge de L'Ascensió del Senyor / Cicle C. Sant Nereu, sant Aquileu i sant Pancraç, màrtirs (ss. III-IV).

Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Lluc 24,46-53

Campanya de la renda 2013: marca la X per l'Església

Un any més, ens trobem en plena campanya de la declaració de renda. En un estat modern i democràtic és fonamental que tothom pagui els seus impostos, cadascú en funció del seu nivell de renda. Una característica del nostre model tributari és que els ciutadans poden optar, en la seva declaració, per assignar un 0'7% dels seus impostos a l'Església i un altre 0'7% a altres finalitats socials.

Els qui creiem en la importància de la tasca que duu a terme la nostra Església hem de fer possible que aquestes activitats es puguin finançar adequadament. Aquesta aportació no suposa pagar més impostos, sinó destinar-ne una petita part a les activitats pastorals, assistencials, culturals i de conservació del patrimoni del nostre bisbat.

És per això que us demanem que marqueu la creueta en la vostra declaració i, en cas que rebeu l'esborrany de l'Agència Tributària, verifiqueu que aquesta opció estigui assenyalada. En el cas que un gestor faci la vostra declaració, no oblideu de comentar-li que marqui la casella corresponent.

La Conferència Episcopal Espanyola disposa d'una pàgina web (www.portantos.es) on es dona tota mena d'informació respecte d'aquest tema; també ha publicat la revista *Xtantos* i dos cartells explicatius de la campanya que es distribueixen a totes les parròquies de la diòcesi.

Crisi, impostos i Església: el cas de l'IBI

En temps agitats com els que corren, molts sofreixen (i de forma cada vegada més accentuada) les conseqüències de la crisi econòmica i de les «retallades». És hora que totes les institucions públiques facin un esforç de transparència i d'austeritat: acaba de viure aquesta necessitat la primera autoritat de l'Estat. Tanmateix, els temps de crisi i d'agitació són també propicis per a utilitzar la indignació popular —amb dificultats per a afrontar les qüestions complicades amb serenitat— amb fins poc honestos, per mentir i manipular. Una d'aquestes qüestions són els anomenats *privilegis* eclesiàstics pel que fa als impostos, qüestió que gaudeix d'una força simbòlica especial en aquest

país donat a reviure contínuament el *guerracivilisme* i la dialèctica revolucionària. El tema va aparèixer l'any passat amb força en les paraules de determinats polítics, sindicats o en algunes pancartes en les manifestacions, però enguany amb la campanya de la renda sembla que el tema torna a sorgir.

Exposarem la realitat vigent per afirmar que no es tracta de cap «privilegi», tot i que no és una realitat immutable que no es pugui millorar. Les crítiques es refereixen especialment a l'IBI (impost sobre béns immobles), que, segons publicava *El País* del 26 de febrer de 2012, l'Església no paga «en virtut dels acords de l'Església i l'Estat» de 1979, afirmació falsa, ja que aquest règim fiscal està regulat especialment per la Llei de mecenatge 49/2002, per la qual l'Església té *les mateixes exempcions que les altres institucions sense fins lucratius*. Concretament, són lliures de pagar l'IBI els serveis públics (defensa, seguretat, educació pública i presons); els immobles religiosos de l'Església catòlica, però també els de les confessions que tenen conveni amb l'Estat (la Federació d'Entitats Religioses

Evangèliques, la Federació de Comunitats Israelites i la Comissió Islàmica); els immobles de governs estrangers; de la Creu Roja; els terrenys ocupats per línies ferroviàries; els col·legis concertats; els edificis pertanyents al patrimoni històric-artístic i, en general, les entitats sense fins lucratius. Per tant, repeteixo, afirmar que l'Església gaudeix de privilegis fiscals pel que fa a l'IBI és, simplement, una mentida.

El motiu profund pel qual l'Estat allibera de part de tributació algunes societats particulars és per la seva contribució, amb les seves activitats, al bé comú, fet que provoca un estalvi a les arques públiques, que haurien d'assumir els costos d'aquestes activitats en cas que no existissin. Pròximament donarem dades concretes sobre el que suposa l'activitat organitzada dels catòlics en el nostre país; simplement, com un exemple, donem la dada que les parròquies de l'arxidiòcesi de Barcelona avui estan distribuint aliments a unes 150.000 persones cada dia. Tot això no per presumir, hi ha moltes altres persones i grups que desinteressadament fan el bé, però sí per il·lustrar la realitat d'aquesta labor social, i el fet espiritual (confessional, litúrgic, sacramental) que està en la base de tota aquesta activitat, que en el règim actual no mereix l'adhesió de l'Estat (aconfessionalitat, neutralitat) però sí el seu respecte i reconeixement. Tanmateix, n'hi ha alguns que això sembla que no ho entenen, però s'agrairia que exposessin els seus veritables motius, sense «vestirlos» de raons econòmiques; com van fer també amb la Jornada Mundial de la Joventut de fa dos estius.

Darrere la manipulació, segons alguns analistes, no hi ha res més que un nou desig desamortitzador

aprofitant la crisi, per via de fer impossible el manteniment dels recursos materials i espirituals de l'Església en la nostra societat i així posar-los en mans d'un projecte d'Estat laïcista. Si el dit acusador es dirigeix només a l'Església i no a altres entitats que també gaudeixen de beneficis fiscals (partits polítics i les seves fundacions, sindicats, altres religions... i no diem pas que no els hagin de tenir), només es pot entendre des del laïcisme agressiu i la intolerància perenne d'una part de la classe política contra la religió catòlica. Més endavant parlarem de la casella de l'IRPF.

Església de santa Eugènia de Berga / Fotolocal / Oriol Molas

Per a què serveix marcar la X en la casella de l'Església catòlica en l'impres de la declaració de renda? - Per a fer possible que l'Església catòlica mantingui tota la seva acció pastoral, «perquè tants que necessiten tant» siguin atesos i beneficiats per ella. - **En marcar la X no paguem més.** Es tracta que el 0'7 % de la quantitat que pagarem en aquest impost es destini a l'Església catòlica (són 7€ de cada 1.000€ que paguéssim).

Observacions: Els qui hagin rebut l'esborrany, han d'assegurar-se on està posada la X, i els qui facin la declaració per primera vegada, sàpiguen que la X vindrà marcada en la casella que diu «sense assignació». Cal marcar-la en l'Església catòlica, i és compatible amb la de «altres fins socials». Les gestories i entitats bancàries han de facilitar al declarant on marcar la X.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

Maig del 2011

13. Matrimoni jove amb quatre fills menors escolaritzats. Els únics ingressos són d'una ajuda social de 645 euros dels quals 300 paguen la despesa del lloguer. Sol·liciten: ajuda econòmica per a cobrir despeses mínimes d'escolarització. Import: 134,40 euros.

14. Dona sola de 58 anys, havia fet d'interna fins a quedar-se sense feina; sense cap ingrés fa front a les seves despeses gràcies a uns petits estalvis que ja se li acaben; no té dret a cap prestació. Sol·licita: suport econòmic per a la despesa del lloguer de l'habitació que té llogada. Import: 170 euros.

15. Matrimoni amb dos fills menors escolaritzats i un nadó de mesos; els únics ingressos provenen d'una invalidesa de 421 euros que cobra el pare. Viuen en un habitatge molt precari. Sol·liciten: suport econòmic per a factura de la llum. Import: 164 euros.

16. Home sol de 55 anys sense ingressos; ha esgotat prestacions socials contributives; té una si-

tuació molt precària quant a l'habitatge. Sol·licita: ajuda econòmica per a pagament d'habitació. Import: 170 euros.

17. Matrimoni amb dos fills menors d'un any i de tres mesos; el pare cobra prestació d'atur de 650 euros; no poden fer front a les despeses d'habitatge. Sol·liciten: ajuda econòmica per a despesa de subministrament de llum. Import: 257 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Unnim **2107.1002.39.3378964893**.

Nou diaca permanent

El dia 14 d'abril, Mons. Romà Casanova, el nostre bisbe, va ordenar diaca Isidre Costa i Clos, en una bella cerimònia a la catedral de Vic. El nou ministre té seixanta-dos anys, és casat i té una filla, i ara està pre-jubilat de l'antiga Caixa de Manlleu. Sempre havia estat vinculat al santuari de la Gleba, tot i que darrerament el bisbe l'havia enviat com a laic en missió pastoral a les parròquies de Santa Maria de Seva, Sant Martí del Brull, Sant Cristòfol de la Castanya i Sant Cebrià de la Móra.

Foto: E.F.

El diaconat, considerat en si mateix com a ministeri permanent no destinat al presbiterat, decau a Occident després del segle V. El Concili Vaticà II, en la segona meitat del segle XX, restableix el diaconat «com un grau particular dintre la jerarquia» (LG, 29). Després d'aquesta afirmació, el text de la constitució dogmàtica *Lumen gentium*, també en el núm. 29, especifica: «Amb el permís del Romà Pontífex, es pot conferir aquest diaconat a homes d'edat madura casats o també a joves idonis.»

Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost (VI)

Diumenge dia 18 de novembre, missa estacional a Sant Miquel de Balenyà. El bisbe Romà exhorta a estimar i a seguir Jesucrist, perquè, com deia l'evangeli del dia: «El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran.» El representat del consell parroquial va llegir unes paraules molt ben preparades. I el nou senyor rector, Mn. Martín Kabamba, sacerdot missioner del Congo, agrai al senyor bisbe la seva visita, en un bon català.

En sortint de missa, el prelat saludà la gent i signà els llibres de l'arxiu parroquial. De Balenyà, ja se'n anà cap a Madrid per participar en una reunió de la Conferència Episcopal Espanyola.

El diumenge 25 del mateix mes fou el de la visita a Taradell. Molt ben preparada per part del senyor rector, Mn. Joaquim Fàbregas Navarro, i els seus col·laboradors. En la missa estacional, centrada en la festa de Crist Rei, el senyor bisbe exhortava a estimar Crist i a deixar-se estimar per ell, el «nostre Rei» que «ha vingut al món a donar testimoni de la veritat» (Jn 18). Un grupet de joves rebia el sagrament de la confirmació i l'església s'omplia de gent.

El cor solemnitzava la cerimònia i la pregària era espaiosa i participada. Bella adoració del Santíssim, amb la consigna de pregar per les vocacions. Salutacions eixint de missa i magnífic acolliment a la Casa de Caritat.

Guiat pel rector, el bisbe començà a visitar malats. Una llarga llista de vint-i-quatre, escampats per tot el poble com si fos una xarxa d'amics a semblança de Jesús de Natzaret.

El dimarts al vespre hi hagué una trobada nombrosa dels puntals de la parròquia, després de la missa que presidí el prelat. Plovia a fora i la Paraula era proclamada a dins. I la visita continuà, durant la setmana, saludant el col·legi, la residència i els malalts a les seves llars.

El dia 1 de desembre es feia la visita a Santa Eugènia del Congost. El senyor rector, Mn. Pedro Ynaraja, s'hi lliurà de tot cor.

Hi tingué famílies amigues amb molts nens i joves que hi participaven i es reuniren entorn de l'altar.

Després de saludar tothom, el senyor bisbe començà presidint el rés de l'hora menor. Mn. Ynaraja féu una catequesi centrada en l'Església que es feia visible en tres catecúmens, que tenia al costat, fins a la persona del bisbe. Seguí la celebració de la penitència per a tothom. I començà la missa estacional després d'un bon repic de les set campanes tocades pels nens.

En la celebració, el Pastor comentà l'evangeli del primer diumenge d'Advent.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

El prefaci

La Pregària Eucarística comença amb el prefaci, un text de lloança generalment molt ric de contingut, que té com a funció enllaçar la litúrgia de la Paraula o d'un temps litúrgic o d'una celebració determinada amb la litúrgia eucarística. D'aquí les moltes possibilitats que ofereix la litúrgia, tant per als diferents temps litúrgics com per a les celebracions particulars.

El prefaci comença dient: «Donem gràcies al Senyor, Déu nostre», i continua: «Realment és just i necessari donar gràcies...» Un diàleg que s'inicia i acaba amb la triple afirmació de la santedat de Déu:

«Sant, sant, sant és el Senyor...» És una aclamació de lloança que tota l'assemblea litúrgica adreça al Pare, reconeixent tots els béns que d'ell hem rebut, i alhora ens unim als àngels i als sants que canten en el cel aquestes mateixes paraules.

La primera actitud que se'ns demana per a participar en la Pregària Eucarística és l'admiració. Admirarem el que ens sorprèn. Admirar el misteri no és pas explicar-lo, ni reduir-lo a la lògica de la raó, sinó deixar-se atrapar per la grandesa del misteri i acollir-lo en el fons del cor i amb els ulls de la fe. El misteri no són les paraules ni els signes, sinó el que aquests signifiquen.

Fia't | Anna Lleyda.....

Les paraules, com les coses, quan s'utilitzen incorrectament no funcionen i es fan malbé. «Llibertat» és una d'elles. Mirant el diccionari, la llibertat és «la possibilitat de decidir per si mateix sobre la pròpia conducta i sobre el sentit o la configuració del propi ésser, la qual comporta una capacitat d'elecció entre diverses alternatives», o bé «la capacitat de la voluntat humana per a dirigir-se al bé». L'ús actual del mot sembla difícil ajustar-ho a això: té a veure amb no interferir, més que no pas amb decidir, a fer el que ve de gust, més que no pas a dirigir-se al bé.

En realitat, la llibertat és condició per a la realització de tot allò que és bo i propi de l'ésser humà. Exercim la nostra llibertat, entre possibilitats diverses, quan en triem una. És en aquest moment quan de debò som lliures. Ningú no definiria algú com a lliure si, per no perdre llibertat, visqués permanentment en la indecisió: «no trio per no perdre'm res...». En l'elecció la llibertat es posa en marxa i en el compromís es realitza, perquè és llavors quan l'exercim amb més profunditat. No és el mateix escollir un aperitiu que escollir una professió. A més de la llibertat, insuficient, hi ha un construir que demana una fidelitat i que ens involucra totalment.

Avui la realitat ens mostra una pobresa creixent d'autenticitat i originalitat. Les tendències (vinguin d'allà on vinguin), modes, usos i costums tenen un gran pes. A més, escollir i donar continuïtat a l'elecció sembla cada dia més complex. La informació i les possibilitats són tantes que acabar en el «quasi mai» és normal. Resulta difícil formar-se un criteri en un món d'especialitats creixents i de manca de profunditat. Paradoxalment, donat que és impossible abastar tants coneixement, ens fiem de persones que s'hi han especialitzat. I dic paradoxalment perquè, ara fa un segle, en què tantes persones no tenien accés a l'educació, aquest fiar-se era necessari per a fer una suma o llegir una carta. La meva àvia confiava, no en qui tenia més coneixements, sinó en aquell que era de fiar...

I no és així? ¿No hauríem de donar més credibilitat a qui és capaç de donar testimoni amb la vida, amb la coherència i fidelitat als seus compromisos? A qui es fa digne de confiança no per diferent sinó per veritable? Jesús diu que la veritat ens farà lliures. Ell ho diu i ho fa, n'és testimoni, perquè no puc imaginar que hi hagi ningú més lliure que el qui dona la vida pels amics.

Dites casolanes | Sebastià Codina**Qui canta, els seus mals espanta**

Hi ha cultures que són cantaires de mena.

Els pagesos d'abans taral·lejaven sovint: mentre llauraven les feixes, durant la batuda atiant les eugues, a l'hora d'espellofar el blat de moro, mentre sembraven, rasclaven o trullaven els terrossos.

Les dones cuinant, escombrant, fent la bugada i, no cal dir-ho, tot bressolant les criatures. Apedaçant, regant l'hort, espigolant els rostolls, guardant els ramats o amanyagant la posta de les gallines i les cries dels pollets i conills. Afalagant la flora de les nostres masies o resseguint els rasos, dreceres i boscos de les nostres contrades. Els mals de cap i cabòries es quedaven darrere la porta i eren endolcides per la salmòdia de velles i ancestrals melodies.

full diocesà | Solsona i Vic**DIRECTORS:**

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60